

Oriol Pujol i Ferrusola

Pujol segle XXI

Nascut a Barcelona el 1966. Casat i pare d'un fill. Llicenciat en Veterinària per la Universitat Autònoma de Barcelona.

El Comitè Executiu Nacional de Convergència, celebrat el 3 d'abril del 2000, va proposar-lo com a nou responsable de l'Àrea d'Acció Sectorial del partit. Aquesta proposta va ser aprovada en el Consell Nacional que el partit va celebrar el diumenge 21 de maig. A partir d'aquesta data Oriol Pujol és membre electe del Comitè Executiu Nacional de CDC. Actualment, també és president de l'Agrupació de Convergència de la Dreta de l'Eixample.

Va ser Director General d'Afers Interdepartamentals -càrrec ocupat anteriorment per Josep Antoni Duran i Lleida- de la Conselleria de la Presidència, amb Xavier Trias. Va renunciar a aquest càrrec el març de 1999 per acompanyar Joaquim Molins en la seva candidatura a l'alcaldia de Barcelona, el 15-J del 1999, ocupant el número 10 de la llista. Els resultats d'aquella candidatura van estar a punt de fer que Oriol Pujol no sortís escollit regidor.

El febrer del 2000 va deixar la seva regiduria al consistori barceloní, en ser nomenat Secretari General de la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme (en substitució de Pere Sagarra) passant a ser el número dos del conseller Antoni Subirà. Val a destacar que en aquesta conselleria han ocupat direccions generals Josep Piqué i Anna Birulés, actualment ministres del Govern de José Maria Aznar.

Pujol Ferrusola agrupa al seu entorn un sector format per joves militants que s'identifiquen amb els orígens nacionalistes de Convergència. Els seus adversaris els anomenen *els talibans*, i han ocupat recentment càrrecs d'influència en els gabinets de departaments del Govern. En formen part Josep Rull, Jordi Xuclà i Damià Calvet, agrupats entorn a un grup de debat i d'opinió anomenat Sinapsi. Des d'aquesta plataforma defensen tesis socialdemòcrates de centre-esquerra i les seves preocupacions polítiques s'amplien cap a la sostenibilitat ambiental i les noves tecnologies. Defensen tesis sobiranistes i advoquen per pactar amb ERC, sense descartar acords amb els socialistes catalans.

L'actuació política d'Oriol Pujol ha fugit, fins no fa gaire, de la projecció pública i s'ha reduït al cercle més estret d'influència del president de la Generalitat. El seu paper durant la crisi del 1992 va ser destacat -al contrari de com ho va ser el del seu germà Jordi-. Amb tot, la seva actuació brillant a la Generalitat ha destacat força, i se li atribueix la gestació de diferents estudis -els més significats dels últims anys- del seu pare i la dinamització, de la mà de l'aleshores conseller Xavier Trias, del Consell Executiu Català.

EFE

Oriol Pujol agrupa al seu entorn un sector de joves militants que s'identifiquen amb els orígens nacionalistes de Convergència. Aquest grup advoça per pactar amb ERC.

El vessant ideològic d'aquest jove polític és el més destacat. Les seves teories sobre el que ha de ser l'actuació de CDC l'apropen molt al pensament que Miquel Roca tenia sobre la configuració de Convergència com a partit, allunyada de la Convergència-Moviment que agrada a Jordi Pujol. La seva influència sobre el president català ha ajudat a modificar part de les tesis d'aquest, que ha posat en mans d'Oriol Pujol el projecte d'implantació del partit en tots els sectors socials, econòmics i polítics del país. Un projecte prou ambiciós.

La marca de ser el fill de Pujol -l'únic que ha optat per l'exercici de la política activa dels set fills- l'ha ajudat a fer-se un equip de confiança dins el partit, així com el situa en llocs de decisió important. El seu nom cobra importància si tenim present l'atenció destacada que els mitjans de comunicació poc afins a Pujol li han dispensat des dels inicis de la seva discreta carrera política. El fet de ser el fill de Pujol no justificaria un seguiment tan destacat ni un tractament tan preferent (amb fotos destacades d'ell i planes gairebé senceres dedicades) si no fos perquè Oriol Pujol podria esdevenir alguna cosa més que un familiar a l'estil Ernest Maragall, tinent alcalde de Barcelona i germà de Pasqual Maragall.

Amb tot, Oriol Pujol haurà de fer front a un *handicap* que per a qualsevol altre dirigent del CDC seria una espècie d'elixir de la felicitat eterna. I és que Oriol Pujol té la confiança plena i el recolçament absolut del seu president, però aquest alhora és el seu pare i l'ombra que políticament el cobrirà sempre.

J. A. A.

els segons